

Προς:

Τον κ. Ανακριτή Ναυπλίου

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Γεωργίου Μπάρλα του Ιωάννη, συνταξιούχου ΙΚΑ, κατοίκου Μελιγού – Κυνουρίας, Αρκαδίας.

Επί των εις εμέ αποδιδόμενων κατηγοριών για ανθρωποκτονία εκ προθέσεως, παράνομη οπλοφορία και οπλοχρησία, εμπρησμό, από τον οποίο μπορούσε να προκύψει κοινός κίνδυνος σε ξένα πράγματα, και περιύβριση νεκρού, δηλώνω ότι αποδέχομαι αυτές, προβάλλοντας τον αυτοτελή ισχυρισμό ότι η πράξη της ανθρωποκτονίας τελέστηκε σε κατάσταση βρασμού ψυχικής ορμής (ά. 299 παρ.2 ΠΚ) και επάγομαι τα κάτωθι:

Είμαι συγκλονισμένος από τις ως άνω πράξεις, που όπως και από την πρώτη στιγμή ισχυρίστηκα, μόνος μου εκτέλεσα, και δεν είμαι καθόλου περήφανος γι' αυτές, αλλά αισθάνομαι ντροπή και οδύνη, τις οποίες μεγεθύνει το γεγονός ότι στην απολογία μου είμαι αναγκασμένος να αναφέρω τις συμπεριφορές του γιού μου που με πίκραναν και με τρομοκράτησαν τόσο, ώστε να με οδήγησαν σε αυτή την πράξη απελπισίας, για την οποία σήμερα καλούμαι να λογοδοτήσω.

Επίσης, φέρω και την ευθύνη να αποκαταστήσω τη θέση των συγκατηγορουμένων μου, οι οποίοι κατέστησαν αδίκως κατηγορούμενοι εξαιτίας της δικής μου απερίσκεπτης συμπεριφοράς, ενώ οι πράξεις που τους αποδίδονται, αφορούν αποκλειστικώς και μόνον εμένα.

Ειδικότερα:

Με τη σύζυγό μου αποκτήσαμε τέσσερα παιδιά. Τα τρία πρώτα είναι κορίτσια (Ζαχαρούλα, Παναγιώτα και Ελένη - Ιωάννα) και σήμερα είναι δασκάλες με τις δικές τους οικογένειες. Μετά τη γέννησή τους μετέβην με τη σύζυγό μου στο Τορόντο Καναδά, για να εργαστούμε σε εργοστάσιο εριουργίας (επεξεργασίας μαλλιού) αμειβόμενοι κατ' αποκοπήν και έτσι να μεγαλώσουμε τα παιδιά μας. Εγώ όμως ήθελα διακαώς να αποκτήσω αγόρι, κάτι που το κατορθώσαμε τελικώς περίπου πέντε χρόνια αργότερα. Η γέννηση του Γιάννη ολοκλήρωσε την ευτυχία μας και εγώ για χάρη του, επειδή του είχα μεγάλη αδυναμία και ήθελα να μεγαλώσει στην Ελλάδα ως Έλληνας, αποφάσισα να επιστρέψουμε στη χώρα μας. Μετά την εισαγωγή του στα ΤΕΦΑΑ, ο Γιάννης άλλαξε συμπεριφορά, δεν προχωρούσε στις σπουδές του, τις οποίες τελικώς εγκατέλειψε, και κατέληξε άνεργος και ανειδίκευτος, να απασχολείται περιστασιακά ως υπάλληλος διανομής φαγητού σε πιτσαρίες και ουσιαστικά συντηρείται από εμάς τους γονείς του, μολονότι είχε περάσει τα 35 και πλησίαζε τα 40, ενώ παράλληλα η συμπεριφορά του δεν ήταν φυσιολογική, αφού είχε κλειστεί στον εαυτό του, και όταν ερχόταν σε μας για να ζητήσει χρήματα και εμείς τον μαλώνουμε και του λέγαμε ότι πρέπει να κάνει κάτι στη ζωή του, για να προκόψει, όπως έχουν κάνει οι αδελφές του, εκείνος αντιδρούσε βίαια, μας έβριζε και μας χτυπούσε και ταυτόχρονα εκτόξευε απειλές σε βάρος της ζωής των παιδιών των θυγατέρων μας, για τα οποία έλεγε ότι θα τα σφάζει ένα-ένα.

Είναι χαρακτηριστικό ότι οι θυγατέρες μας δεν διατηρούσαν επικοινωνία μαζί του και απέφευγαν ακόμη και να έρχονται στο σπίτι μας, φοβούμενες μήπως τύχει και τον συναντήσουν, όπως έχουν και οι ίδιες καταθέσει.

Ενώ ήταν προφανές ότι ο υιός μας ήταν ψυχικά άρρωστος και οι πράξεις του μας ήταν ιδιαίτερα επώδυνες και ντροπιαστικές, εμείς τον αγαπούσαμε και μάλιστα ήταν τέτοια η αδυναμία η παθολογική αγάπη μου προς αυτόν που όχι μόνο ανεχόμουν τη συμπεριφορά του, αλλά διατηρούσα και κοινό λογαριασμό μαζί του προς εξασφάλισή του με ποσό της τάξεως των 50 χιλιάδων ευρώ, χωρίς να αυτός να το γνωρίζει.

Το πλέον σοβαρό γεγονός συνέβη το περασμένο Πάσχα, όταν ο γιος μας, εισελθών κρυφά στο σπίτι, μας αιφνιδίασε, μας έδεσε και μας κτυπούσε απάνθρωπα, ενώ συγχρόνως με μια βιντεοκάμερα βιντεοσκοπούσε το συμβάν. Προς επιβεβαίωση αυτού του ισχυρισμού **ΑΙΤΟΥΜΑΙ** τη διενέργεια έρευνας εις την οικία του γιου μας επί της οδού Ασκληπιού 27, Περιστερί, προς το σκοπό ανεύρεσης της σχετικής βιντεοκασέτας, στην οποία κατεγράφη η ως άνω αξιόποινη συμπεριφορά του σε βάρος μας.

Μετά το γεγονός αυτό, οι υπό κρίση συμπεριφορές μου ήταν αποτέλεσμα πανικού και απόγνωσης και το επακόλουθο μιας κατάστασης που ψυχολογικά μου ήταν αδύνατο να διαχειριστώ και να υπομείνω περισσότερο.

Την 15.8.2014 και περί ώρα 11:00 ο Γιάννης μου τηλεφώνησε και μου είπε ότι θα έλθει την ίδια μέρα από την Αθήνα, τονίζοντάς μου ότι θα με τακτοποιήσει, εννοώντας ότι πάλι θα χειροδικούσε τόσο εις εμέ όσο και εις την μητέρα του. Με κατέλαβε αγανάκτηση, φόβος, αλλά και ένα πελώριο «γιατί» να μας συμβαίνει αυτό, δηλαδή ένα συνεχές, πολυετές μαρτύριο για εμένα, την σύζυγο μου, αλλά και τις κόρες και τα εγγόνια μου. Η γυναίκα μου, όταν έλαβα το τηλέφωνο από τον θανόντα έλειπε εις την εκκλησία και όταν επέστρεψε εις το σπίτι τής είπα ότι θα έλθει ο γιος μας και καλό θα ήτο να μην είναι σπίτι, αλλά να πάει αμέσως στο σπίτι του αδελφού μου, Λάμπρου Μπάρλα, όπου θα τρώγαμε όλοι μαζί και να με αφήσει, είπα στην γυναίκα μου, να μιλήσω μόνος μαζί του, δηλαδή εγώ με το γιο μου. Αυτά της είπα και αυτή καλόπιστα με πίστεψε και ανεχώρησε για το σπίτι του αδελφού μου.

Στις 2:15 – 2:30 το μεσημέρι ο γιος μου ήλθε και προσπάθησε να εισέλθει στην οικία μου σπρώχνοντας την πόρτα της αυλής. Επειδή δεν μπορούσε να μπει, άρχισε να με βρίζει και μου πέταξε μια μικρή γλάστρα, που όμως δεν με πέτυχε. Άρχισε να σπρώχνει και να κλωτσά την πόρτα για να τη σπάσει και να την ανοίξει με τη βία, και είναι βέβαιον ότι εκείνη τη στιγμή υπέστην μια έντονη διατάραξη της συνειδήσεως μου, που την επέφερε η απότομη και αιφνίδια υπερδιέγερση του συναισθήματος του φόβου, του πανικού αλλά και της οργής (Α.Π. 1197/1988 Ποιν. Χρον. ΛΘ' σελ. 118). Υπό το κράτος αυτών των

συναισθημάτων, τα οποία με κυρίευσαν πλήρως και μου θόλωσαν την κρίση, αποφάσισα να πάρω το δίκαννό μου στα χέρια, πυροβόλησα με αυτό το Γιάννη και τον πέτυχα. Ήταν τέτοια η ένταση των συναισθημάτων και η θόλωση του μυαλού μου που, ενώ ο γιος μου ήταν χτυπημένος στο έδαφος και αναίσθητος, εγώ τον πλησίασα και τον πυροβόλησα και στα πόδια, για να μη σηκωθεί, μολονότι ήταν φανερό ότι κάτι τέτοιο δεν επρόκειτο να συμβεί.

Αφού πέρασε κάποια ώρα μέχρι να συνειδητοποιήσω τι ακριβώς είχα κάνει, κατελήφθην από νέο κύμα πανικού, φοβούμενος τώρα τι θα συνέβαινε, αν ερχόταν η σύζυγός μου στο σπίτι και αντιλαμβανόταν την πράξη μου. Για να μη συμβεί αυτό, τηλεφώνησα στο σπίτι του αδελφού μου και ανέφερα στη σύζυγό του ότι δήθεν πέρασε ο Γιάννης, ότι όλα ήταν καλά και ότι αργότερα θα ερχόταν και αυτός από το σπίτι τους. Στη συνέχεια, ενεργώντας ΠΑΝΤΑ ΜΟΝΟΣ, μετακίνησα το αυτοκίνητο του γιου μου στην αυλή, έσυρα το σώμα του από τα πόδια, το έβαλα με προσπάθεια στα πίσω καθίσματα, έβγαλα τις πινακίδες, τις οποίες έθαψα στον κήπο, καθάρισα το χώρο από τα αίματα και οδηγώντας το ίδιο αυτοκίνητο, πήγα το πτώμα του γιού μου στον ξεροπόταμο, όπου χρησιμοποιώντας ένα μπιτόνι βενζίνη έβαλα φωτιά, προσπαθώντας, ενεργών τελείως «ερασιτεχνικά», «να σβήσω» τα ίχνη του εγκλήματος μου. Ακολούθως, επέστρεψα πεζός στο σπίτι, για να πλυθώ από τα αίματα και τη σκόνη, και λίγο αφότου βγήκα από το μπάνιο επέστρεψε η γυναίκα μου μαζί με τον αδελφό μου.

Θα ήθελα και πάλι να υπογραμμίσω ότι ουδείς των συγκατηγορουμένων μου είχε οποιαδήποτε ανάμειξη στις παραπάνω ενέργειές μου και ουδείς τις γνώριζε μέχρι της συλλήψεώς μου από την αστυνομία την επόμενη ημέρα. Ειδικώς η σύζυγός μου, πληροφορηθείσα από τους αστυνομικούς για την εύρεση του καμένου αυτοκινήτου του γιού μας και την εντός αυτού ύπαρξη απανθρακωμένου πτώματος, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι ο γιος μας αγνοείτο, τότε και μόνον τότε άρχισε να αντιλαμβάνεται ότι κάτι κακό του είχε συμβεί και άρχισε να φωνάζει υστερικά. Έχω την απόλυτη πεποίθηση ότι, αν η σύζυγός μου γνώριζε τι θα συνέβαινε, όχι μόνο δεν θα συναινούσε, αλλά και θα προσπαθούσε με κάθε τρόπο να με αποτρέψει.

Σε ό,τι αφορά τον ισχυρισμό μου περί βρασμού ψυχικής ορμής λεκτέα και τα κάτωθι:

Για την συγκρότηση του εγκλήματος της ανθρωποκτονίας εκ προθέσεως κατ' άρθρο 299 παρ. 1 Π.Κ., απαιτείται ψυχική ηρεμία είτε κατά την λήψη της απόφασης είτε κατά την εκτέλεση της πράξης (ΑΠ 1174/2003 ΠοινΧρ ΝΔ' [2004], 313. Με παρόμοια διατύπωση βλ. και ΑΠ 1536/2006 ΠοινΧρ ΝΖ' [2007], 724, ΣυμβΑΠ 1397/2003 ΠοινΧρ ΝΔ' [2004], 346 με αντίθετη εισ. πρότ. Γ. Κανιαδάκη, ΣυμβΠλημΕυρ 9/2006 ΠοινΧρ ΝΣΤ' [2006], 943 με εισ. πρότ. Κ. Κουκούτση). Εγώ όμως δεν είχα ψυχική ηρεμία ούτε στην μία ούτε στην άλλη περίπτωση.

Αντιθέτως, αν η απόφαση ελήφθη όχι σε ήρεμη ψυχική κατάσταση αλλά σε βρασμό ψυχικής ορμής και ο δράστης προέβη στην εκτέλεση της πράξεώς του ευρισκόμενος στην ίδια κατάσταση βρασμού, είτε αμέσως είτε μετά από λίγο χρόνο αφότου έλαβε την απόφαση, τότε η ανθρωποκτονία υπάγεται στη διάταξη της δεύτερης παραγράφου του άρθρου 299 ΠΚ. Ως βρασμός ψυχικής ορμής νοείται η ψυχική υπερδιέγερση που προκαλείται από την αιφνίδια υπερένταση κάποιου συναισθήματος, η οποία, χωρίς να φθάνει μέχρι τη διατάραξη της συνειδήσεως, ώστε να αποκλείει ή να μειώνει την ικανότητα για καταλογισμό, εντούτοις αποκλείει τη σκέψη για τη στάθμιση των αιτίων που κινούν την πράξη ή συγκρατούν από την τέλεσή της.

Η παρουσία της παραμικρής ένδειξης που κλονίζει την απόλυτη βεβαιότητα, ως προς το στοιχείο της ψυχικής ηρεμίας, καθιστά άμεσα εφαρμοστέα, με βάση την αρχή *in dubio pro reo*, την διάταξη του αρ. 299 παρ. 2 Π.Κ. (ΣυμβΠλημΕυρ 9/2006 ΠοινΧρ ΝΣΤ' [2006], 943 με εισ. πρότ. Κ. Κουκούτση).

Το σημαντικότερο για την υπό κρίση υπόθεση είναι ότι δεν μπορεί να αποκλειστεί εν προκειμένω η συνδρομή βρασμού με το επιχείρημα ότι μετά την πράξη επιχείρησα να συγκαλύψω τα ίχνη του εγκλήματος, διότι, όπως έχει κριθεί (ΑΠ 571/1996, ΠοινΧρ ΜΖ, σελ. 238), ο βρασμός δεν είναι αναγκαίο να εξικνείται μέχρι του σημείου της πλήρους ή μερικής ανικανότητας προς

καταλογισμό, διότι δεν έχει μορφή μονιμότητας, αλλά είναι παροδική κατάσταση και συνεπώς η μεταγενέστερη της πράξης συμπεριφορά του κατηγορουμένου δεν συνέχεια αναγκαίως με την ψυχική κατάσταση του κρίσιμου χρόνου ούτε η μεταγενέστερη πορεία των κινήσεων του κατηγορουμένου μπορεί να άρει την προηγηθείσα υπερδιέγερση της ψυχικής καταστάσεως.

Εν προκειμένω λοιπόν συντρέχουν τα στοιχεία του βρασμού ψυχικής ορμής, διότι αφενός υφίσταται ικανή αφορμή υπερδιέγερσης συναισθήματος ή πάθους λόγω της αφίξεως του γιού μου και της προσπάθειάς του να εισβάλει στην οικία μου, για να υλοποιήσει την ήδη εκφρασθείσα απειλή περί ξυλοδαρμού μου, αφετέρου προκύπτει ότι πράγματι η σκέψη μου κατελήφθη από υπερδιέγερση συναισθημάτων οργής και φόβου, τα οποία απέκλειαν τη λογική σκέψη και τον τη στάθμιση των αιτίων που κινούν την πράξη ή συγκρατούν από την τέλεσή της και ιδίως απέκλειαν την επενέργεια της πατρικής μου αγάπης, η οποία υπό κανονικές συνθήκες θα έπρεπε να με αποτρέψει από μια τέτοια ενέργεια.

Επιπλέον, ο βρασμός κάλυπτε τόσο την εκτέλεση όσο και την απόφαση για την εκτέλεση της πράξης και δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι η απόφαση ήταν προειλημμένη πριν την άφιξη του γιού μου, διότι σε μια τέτοια περίπτωση θα τον είχα πυροβολήσει αμέσως μετά την έξοδό του από το αυτοκίνητο και την προσέγγισή του στο σπίτι και δεν θα καθόμουν να περιμένω να μου πετάξει τη γλάστρα και μετά να χτυπάει την πόρτα της αυλής, προσπαθώντας να εισβάλει στο σπίτι.

Επειδή υπήρξα μέχρι τώρα απόλυτα νομοταγής πολίτης, με λευκό ποινικό μητρώο, σωστή οικογενειάρχης, που ανέθρεψα και παρέδωσα στην κοινωνία τέσσερα παιδιά, εκ των οποίων τρεις θυγατέρες δασκάλες, έχω μόνιμη και γνωστή κατοικία εις το Άστρος, ουδέποτε υπήρξα φυγόποινος ή φυγόδικος ή έχω κριθεί ένοχος για απόδραση κρατουμένου ή για παραβίαση περιορισμών διαμονής, ουδέ προκύπτει από πουθενά σκοπός φυγής μου, ούτε έχω κατηγορηθεί ποτέ για οιαδήποτε παράνομη πράξη, έστω και πταισματική, ούτε είναι πιθανό και μάλιστα πολύ να διαπράξω έγκλημα τι.

Επειδή είναι αδύνατο να θεωρηθεί ότι υπάρχει κίνδυνος τελέσεως νέων εγκλημάτων εκ μέρους μου, αφού οι περιστάσεις της συγκεκριμένης αξιόποινης συμπεριφοράς μου είναι εντελώς μοναδικές και μη δυνάμενες να επαναληφθούν, **δοθέντος ότι δεν έχω έχθρες και αντιδικίες με κανέναν άλλο συνάνθρωπό μου, συγγενή ή όχι, ούτε έχω επιδείξει ποτέ στο παρελθόν βίαη και επιθετική συμπεριφορά.**

Επειδή διάγω το 75^ο έτος της ηλικίας μου και τυχόν προσωρινή μου κράτηση είναι δυνατό να με εκθέσει σε κίνδυνο υγείας λόγω του προχωρημένου της ηλικίας μου και του γεγονότος ότι πάσχω από νόσο του ουροποιητικού, δηλαδή να μου προκαλέσει βλάβη υπέρμετρη και δυσανάλογη σε σχέση.

Επειδή έχω μάθει να εργάζομαι σκληρά και έντιμα για να εξασφαλίζω τα προς το ζην, καθώς επίσης να συμπεριφέρομαι έναντι των συνανθρώπων μου με ευγένεια και σεβασμό.

Επειδή πληρεξούσιο Δικηγόρο και Αντίκλητο διορίζω το Δικηγόρο Τριπόλεως, Αντώνιο Ι. Μίγα, κάτοικο Πλατ. Νέας Δημ. Αγοράς και Δεληγιάννη 16, και το Δικηγόρο Αθηνών Αλέξιο Κούγια του Χρήστου, κάτοικο Αθηνών, λεωφ. Βασιλίσσης Σοφίας, αρ. 55, προς τους οποίους δίδω την εντολή και την εξουσιοδότηση να υποβάλλουν αντ' εμού και για λογαριασμό μου, αιτήσεις, προσφυγές και οποιοδήποτε ένδικο μέσο ή βοήθημα.

Επειδή μάρτυρες προτείνω τις θυγατέρες μου, 1) Ζαχαρούλα, σύζυγο Χρήστου Γκαύρου, το γένος Γεωργίου Μπάρλα, κάτοικο Τρίπολης (τηλ. 6976763524), 2) Ελένη-Ιωάννα, σύζυγο Γεωργίου Μεγκλή, το γένος Γεωργίου Μπάρλα κάτοικο Κάτω Δολιανών, (τηλ. 6972731735), 3) την Παναγιώτα Μπάρλα, κάτοικο Καστανιάς 25, Ιλίου – Αττικής (τηλ. 6977430959),

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ - ΑΙΤΟΥΜΑΙ

Να αφεθώ ελεύθερος με τους περιοριστικούς όρους που Υμείς κρίνετε αναγκαίους και ιδίως τον όρο του κατ' οίκον περιορισμού με ηλεκτρονική παρακολούθηση.

Ναύπλιο 21.8.2014
Ο ΑΠΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ